

досѣятъ и да изгонятъ чужденкигѣ, но Богъ бѣ помрачилъ тѣхнитѣ очи и сърдца и тѣ бѣха тѣй обаяни отъ хубостѣта и ума на дветѣ девойки, че почнаха да ги слушатъ въ всичко.

Опуко схванаха своята сила и имъ се поща да царуватъ: тѣ зеха да се обличатъ въ златни дрехи, а отгоре носѣха бѣли наметки съ черни брѣзди, каквито, казватъ, носѣли въ старо време само царетѣ; изковаха си дълги мечове въ знакъ на своята властъ, а на главата почнаха да си слагатъ златни вѣнци съ черни бисери; опредѣлиха данѣци, уредиha жестока стража и се обкржжиха съ множество слуги.

Колко време измина, не зная, но и това имъ омързна, та пощѣха да имъ се покланятъ като на нѣкакви богини: заповѣдаха да поставятъ на скалата паметнитѣ имъ статуи и да имъ принасятъ жертви, а сами тѣ сядатъ една до друга на златенъ тронъ задъ статуитѣ, та да гледатъ, добре ли народътъ ще имъ се кланя.

Народътъ почна да роптае, понеже всѣко човѣшко изображение е противно Аллаху; но лошитѣ слуги гонятъ народа и силомъ го каратъ да принася жертви. Най-после Аллахъ се смили и му прати избавление. Единъ пжтъ, когато благочестиви люде се сбраха предъ трона, по-старата сестра стана и се обърна къмъ народа съ такава речъ :

— Драги подачници! Сждбата ни доведе у вашата страна за ваше щастие. Ние ви дадохме редъ и управление и затова вие ни тачите; но още никой отъ васъ не е пожертвувалъ собствения си животъ заради насъ.

Народа се смути и не знае що да отговори.

Но изъ множеството неочаквано излѣзе единъ